

[Jesper Simonsen.]

ret ved Landsretten uden Aflæggelse af en egentlig Prøve og om, at Procedureretten skulde fratages en Sagfører, naar han havde faaet visse Rettergangsbøder.

Udvalgets ændrede Standpunkt skyldes for det første Punkts Vedkommende navnlig de Oplysninger, som indeholdes i de to Erklæringer fra Landsretterne, der findes som Bilag 7 og Bilag 8. Særlig den særdeles fyldige og oplysende Redegørelse under Bilag 7 fra Østre Landsret viser, at der, som Forholdene nu er, neppe er større praktisk Trang til nogen Undtagelse, og der er derfor ikke tilstrækkelig Grund til at indføre den.

Forslaget om at fratage en Sagfører Procedureret, naar han indenfor tre Aar har faaet 3 Rettergangsbøder, har mødt en stærk Modstand fra juridisk Side. Jeg kan saaledes henvise til Sagførerraadets Skrivelse af 30. September 1931, der findes under Bilag 3, og det staaende Retsplejeudvalgs Skrivelse af 31. Oktober 1931, der findes som Underbilag b) til Bilag 9. Kritikken i disse Bilag er dog ikke saa vægtig, som Ordene er stærke, dertil skydes der alt for meget over Maalet, og Konsekvensen brister for Kritikken, naar det fremhæves, at Forslaget skulde true Sagførernes Selvstændighed overfor Domstolene, samtidig med at det oplyses, at Bødebestemmelserne i Praksis har vist sig ikke at have nogen reel Betydning. Dette sidste er utvivlsomt rigtigt. Det synes derfor, at den praktiske Betydning af Forslagets Gennemførelse kun kunde forventes at blive ringe, og under Hensyn hertil har Udvalget besluttet at opgive det af saa megen Uvillie mødte Forslag.

Bortset fra de nu omtalte Ændringer indstiller et Flertal, som er af noget vekslende Omfang og Sammensætning, dog at de to Regeringspartiers Repræsentanter altid hører til det, Lovforslaget til Vedtagelse i den foreslaaede Skikkelse.

Alle de mange Ændringsforslag, jeg ikke har omtalt, er altsaa Mindretalsforslag. De er i Hovedsagen de samme, som blev stillet af Mindretal i sidste Samling, og var altsaa Genstand for udførlig Omtale ved Lovforslagets anden Behandling i Foraaret. Jeg skal ikke gentage, hvad der er blevet fremført under de tidligere Forhandlinger her i Tinget, men indskrænke mig til nogle supplerende Bemærkninger.

Medens et Flertal, bestaaende af socialdemokratiske, konservative og radikale Udvalgsmedlemmer, paa ny tiltræder Forslaget om offentlig Votering i Højesteret og om Adgangen for Højesteret til at ar-

bejde i to Afdelinger med 5 Dommere i hver, ønsker Udvalgsmedlemmerne af Partiet Venstre at blive ved det bestaaende. I afvigte Maj var et af Justitsministeren udpeget Udvalg i Oslo og Stockholm for at undersøge, hvorledes de dér gældende Regler for den øverste Domstols Afstemning virker i Praksis, og dette Udvalg har afgivet en Redegørelse, som findes i Underbilagene a) og b) til Bilag 1. Trods de to Ordningers store Forskelligheder er de ens deri, at den enkelte Dommers Votering er offentlig tilgængelig, saaledes at Dommeren ingen Anonymitet nyder, og at Højesteret begge Steder arbejder i flere Afdelinger. Som Resultat af Iagttagelserne mener jeg at kunne udtale, at begge Ordninger giver den Fyldighed i Domsbegrundelsen, som det foreliggende Forslag tilsigter at fremkalde; dette gælder, saa vidt jeg kan se, navnlig den norske Ordning, som ret nøje svarer til Lovforslagets. Paa den anden Side har man ingen af Stederne følt Ulemper af den Art, som Modstanderne af Forslaget herhjemme frygter. Det ligger vel ogsaa i Forholdets Natur, at Mistanke om, at uvedkommende Hensyn gør sig gældende, snarere maa snige sig ind, hvor Hemmeligheden raader, end hvor der arbejdes under det offentlige Kontrol. Jeg skal tillige henvise til, at i Udvalgets Beretning om den norske Ordning siges det, at den norske Voteringsmaade „ikke medfører nogen Forhaling af Sagernes Behandling“. I øvrigt skal jeg angaaende dette Spørgsmaal henvise til de foreliggende Redegørelser.

Et Mindretal bestaaende af Venstre og Konservative stiller under Nr. 8 et Ændringsforslag, som i den foreliggende Redaktion er nyt, og som tilsigter at give en vidtgaende Beføjelse for Domstolene til at lukke Dørene. Paa Flertallets Vegne maa jeg meget indtrængende fraraade dette Forslag, som i Realiteten giver Retten Adgang til efter ret frit Skøn at lukke Offentligheden ude. Vor Grundlov fastslaar Offentlighed i Retsplejen som et af de nye Principper, og det er ikke tilfældigt, men Udtryk for den Erfaring, at Retsplejens Offentlighed til alle Tider og under alle Forhold er nødvendig for at holde Misbrug ude og for at bevare den jævne Mands Tillid til Domstolene. Vedtages Mindretallets Forslag, er Offentlighedsprincippet brudt, thi saa vil Dørene være aabne i de

Rettelse.